

ע"פ 32450/02/16 - זאב לאור נגד עיריית רמת גן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 32450-02-16 לאור נ' עיריית רמת גן
תיק חיצוני: --

בפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערער	זאב לאור
נגד	
משיבה	עיריית רמת גן

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן (כב' השופט מ' בן חיים) מיום 4.1.16, לפיו הורשע המערער בעבירה של חניית רכב על מדרכה עפ"י סעיף 5(ה)(3) לחוק העזר ברמת גן, (העמדת רכב וחנייתו), התש"ס-1980. על המשיב נגזר קנס בסך 300 ₪. המערער שהינו נכה הודה בעובדות כתב האישום אף כפר באשמה וטען טענות משפטיות ואחרות כפי שיפורט בהמשך שבמהותן, החנייה הייתה כדין.

להלן בקליפת אגוז טענות המערער:

1. בעניינו מתקיימים התנאים המפורטים בחוק חניית נכים ואין בהודעת התשלום הקנס שנשלחה למערער לרבות הצילום שצורף אליה כדי להצביע על ביצועה של עבירה.
2. בית משפט קמא לא קיים הליך הקראה, נמנע מלדון בטענותיו המקדמיות של המערער ופתח מיד בהליך הוכחות. על ידי כך נפגעו זכויותיו הדיוניות של המערער ויכולתו לנהל משפט הוגן - המערער לא הביא את הראיות המתאימות.
3. טעה בית משפט קמא בקובעו כי על המערער מוטל הנטל להוכיח כי החנה את רכבו בהתאם לתנאים הקבועים בחוק חניית נכים.
4. במסגרת הליך ההוכחות, הוגשו לבית משפט קמא ראיות שלא נמסרו למערער, תמונות צבעוניות ועדות הפקח.
5. טעה בית משפט קמא כאשר דחה את טענת המערער לפיה חנה על המדרכה מחמת הצורך לקבל טיפול רפואי.

דחוף.

ב"כ המשיבה טוען כדלקמן:

1. כתב האישום נוסח כדין, פורטו בו העובדות על פי חוק העזר העירוני המקימות את העבירה ובנוסף צורפה תמונה המצביעה על אי התקיימות התנאים לפי חוק הנכים. על המערער להוכיח את התקיימות התנאים שבסעיף 2 לחוק הנכים מאחר ומדובר בטענות הגנה.
2. רכבו של המערער חנה על המדרכה בין שני מעברי חצייה. על ידי כך נמנע מעבר חופשי של הולכי רגל על המדרכה והם הוכרחו לרדת לכביש ולסכן את חייהם. כך שהוראות סעיף 2(א)(4) לחוק חניית נכים לא התקיים.
3. צדק בית משפט קמא בדחתו את טענת הצורך. באותו זמן המערער לא היה במצב בריאותי חמור, המסמכים שצירף מעידים על מצב רפואי חמור רק מספר חודשים לאחר מתן הדו"ח.
4. המערער לא הוכיח את טענת ההגנה מן הצדק.
5. בית משפט קמא התחשב במערער וגזר עליו קנס הנמוך מקנס המקור.

דין והכרעה:

1. באשר לניסוח כתב האישום - נשאלת השאלה האם היה על המשיבה לציין בכתב האישום בנוסף לעובדות המקימות את העבירה עפ"י חוק העזר העירוני דנן, גם איזה תנאי מהוראות סעיף 2 לחוק חניית נכים לא התקיים. במקרה שלפנינו האם היה על המשיבה לציין בכתב האישום שרכבו של המערער חסם את המעבר על המדרכה והפריע להולכי רגל. בסעיף 3(א) לחוק חניית נכים (שהוסף בשנת 2012 - תיקון מס' 5) נקבע:

"(א) על אף האמור בכל דין לא תימסר הודעת תשלום קנס לגבי רכב הנושא תו נכה החונה בניגוד להוראות סעיף 2 ו-3, אלא אם הרכב צולם באופן המעיד על התקיימות אחת הנסיבות האמורות בסעיף 2(א)(3) או (4) או 3 ועל גבי הודעת תשלום הקנס צוין כי הרכב צולם וכי הצילום יומצא לבעל הרכב: הומצאה הודעת תשלום הקנס לבעל הרכב, יצורף אליה צילום כאמור".

על פי האמור לעיל, הדרישה היא לצילום הרכב באופן המלמד על אחת הנסיבות האמורות ובצירוף הצילום דנן להודעת הקנס. אין דרישה לכלול בעובדות כתב האישום את התנאי לפי חוק חניית נכים אשר לא התקיים. במקרה שלנו את העובדה שרכבו של המערער חסם את המעבר על המדרכה וסיכן את הולכי הרגל.

בסעיף 2 לחוק הנכים נאמר:

"...רשאי נכה לחנות ת רכבו הנושא תג נכה (להלן - "הרכב") במקום שאין החנייה מותרת בו אם התקיימו כל אלה..."

כל ארבעת התנאים המפורטים בסעיף 2(א)(1) עד 2(א)(4) לחוק, לרבות התנאי שהחנייה נעשית באופן שאין בה סיכון להולכי רגל ואין היא מונעת מהם מעבר חופשי על המדרכה. דהיינו, מנוסח החוק אני למדה כי על המערער מוטלת החובה להוכיח את כל התנאים המצטברים הללו, על מנת לזכות בפטור ולא על המשיבה להוכיח שהוא לא עמד בתנאים הללו כנטען ע"י המערער.

כאמור, המשיבה יצאה ידי חובתה עפ"י החוק אם צילמה את הרכב הנושא תג נכה באופן המעיד על התקיימות אחת מנסיבות שבסעיף 2(א)(3) או (4) והתמונה צורפה להודעת התשלום. אין מחלוקת כי את זאת עשתה המשיבה.

2. כאשר המערער קיבל את הודעת התשלום והתמונה, הוא פנה למשיבה וביקש ביטול הקנס וכפי שצוין ב"כ המשיבה גם בתשובת המשיבה נכתב כי בקשתו נדחתה וכי חנה בניגוד להוראות חוק הנכים.

3. באשר לטענה לפיה נפגעו זכויותי הדיוניות של המערער:

למרות טענותיו של המערער לפיהן בית משפט קמא לא דן בטענותיו המקדמיות, סבורני כי בית משפט קמא דן בהרחבה בהכרעת הדין בטענות המערער, לרבות טענותיו המקדמיות ולא מצאתי כי נגרם למערער עיוות דין כלשהו ע"י כך.

לגבי חסימת המדרכה ע"י רכבו של המערער העיד הפקח ביום 4.5.15 בבית משפט קמא, צרף תמונות ואף נחקר בחקירה נגדית ע"י המערער. המערער לא העלה בבית משפט קמא את הטענה כי הופתע מעדותו של הפקח וכי ברצונו להביא ראיות מטעמו בעניין זה. מהפרוטוקול אני למדה כי המערער ביקש להביא מסמכים המצביעים לדבריו על מקרה אחר דומה בו בוטל הקנס ולא הותר לו לעשות זאת.

בית משפט קמא אימץ את עדותו של הפקח אשר לא נסתרה, ממנה עולה כי המערער החנה את רכבו על המדרכה וע"י כך מנע מעבר חופשי של הולכי רגל, עגלות ילדים או עגלות נכים שהוכרחו לרדת לכביש.

4. עוד קבע בית משפט קמא כי משהודה המערער בעובדות כתב האישום וטענותיו בנוגע לתחולת הפטור שבסעיף 2(א)(3) לחוק חניית נכים לא הוכחו, אין מנוס מהרשעתו בעבירה נשוא כתב האישום.

יוער לעניין הגנת הצורך, שנדחתה ע"י בית משפט קמא, סבורני כי גם העובדה לפיה המערער נהג ברכבו לבית

חולים וחנה שם מלמדת על כך שלא חלה במקרה זה הגנת הצורך דהיינו, שהמערער לא היה נתון באותו זמן מצב חירום רפואי כטענתו. למרות שאין מחלוקת על כך שהמערער סובל ממחלת לב וממחלות נוספות.

בדיון שבפני העלה המערער טענת הגנה מן הצדק, אולם טענה זו לא הועלתה בנימוקי הערעור ואף לא הוכחה ע"י המשיב בבית משפט קמא.

5. לעניין גזר הדין:

הקנס שהוטל על המערער בסך 300 ₪ נמוך באופן משמעותי מקנס המקור שהוא 500 ₪. כך שמדובר בעונש קל ומתחשב ביותר.

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי נפלה טעות בפסק דינו של בית משפט קמא ואני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ה' ניסן תשע"ו, 13 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.